

Κατά κοινή ομολογία οι τελευταίοι ημεδαποί Pm δυσκολεύονται με τα δίκυκλα. Τα γεγονότα δηλούν ότι είναι μια σχέση ασύμβατη και προβληματική.

Τρεις αιρετοί κυβερνήτες, εδώ και 12 έτη δοκιμάζονται σφόδρα.

Ο παλαιότερος, ο έγγονας, ετσακίσθη τον Απρίλιο του 2008 τότε που πήγε, λέει, να σιάξει την αλυσίδα εν κινήσει. Ούτε ο Εντυ Μέρξ στα ντουζένια του δεν το είχε επιχειρήσει αυτό. Προς επίρρωση της δίκυκλης δεξιότητάς του και αφού είχε αποθέσει τον τόπο εις τους οδόντας του Δ.Ν.Τ. και λοιπών σωτήριων οργανισμών, τον Ιούνιο τρέχοντος έτους ξανάπεσε και τον ξανάτρεχαν στο Κ.Α.Τ., ενώ το Φεβρουάριο έπεσε και από καρέκλα στην αίθουσα της Γερουσίας, του κοινοβουλίου. Στο μεσοδιάστημα είχε πέσει και η κυβέρνησή του, ενώ ο Γάλλος πρόεδρος περιγράφοντας τον, χρησιμοποίησε κακές λέξεις για να μην αναφερθεί και η θαλασσινή περιπέτεια με το κανό, όπου το 'ριξε στα βράχια. Κάποιος κακεντρεχής σχολίασε πως: *«...εδώ έριξε ολόκληρη χώρα στα βράχια, με το κανό θα είχε πρόβλημα;»*

Αλλά ως γνωστόν κακεντρεχείς υπήρχαν πάντα.

Ο επόμενος, ο πρώτος που είδε το φως της πλάσης μετά την μεταπολίτευση, ήρθε εν χορδαίς και οργάνοις εις την ηγεσία, υποσχόμενος ότι θα βαράει τα νταούλια και οι αγορές θα χορεύουν. Κάτι τέτοιο δεν συνέβη. Αυτό που συνέβη ήταν ότι έκανε τη υπόσταση και τη ζωή της Αριστεράς ποδήλατο. Μετά από την πρώτη μετεκλογική και συμβολική κίνηση του, τότε που έκλεινε το γόνυ στην Καισαριανή, κάθε κίνησή του ήταν ένα ακόμα βήμα, μια επιπλέον ορθοπεταλιά απομάκρυνσης από την Αριστερά και εναγκαλισμού της γοητευτικής εξουσίας. Οφείλουμε όμως να του πιστώσουμε ότι δεν υπήρξε υιός ή εγγονός προηγούμενου Pm. Γεγονός που δεν απέφυγε ο διάδοχός του.

Σπουδαγμένος εις τα καλύτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα του εσωτερικού και του εξωτερικού,

είχε την τύχη να εκλεγεί αυτοδύναμος. Έπρεπε να αντιμετωπίσει, άμεσα, τις βασικές ατυχίες του τόπου, όπως πυρκαγιές, πλημμύρες, σεισμούς, τον δύστροπο εξ ανατολών γείτονα και τους απαιτητικούς εκ δυσμών εταίρους. Σαν να μην αρκούσαν όλα τούτα του προέκυψε του ανθρώπου και η πανδημία. Ξεκίνησε με ένα βαρβάτο «λοκ ντάουν» τον Μάρτιο, κουβαλήθηκε, δίκην ταξιδιωτικού πράκτορας εις Σαντορίνην ίνα επανεκκινήσει τον τουρισμό, πέρασε το καλοκαιράκι όπως - όπως, ήρθε και το φθινόπωρο. Οπότε μας προέκυψε και το δεύτερο «ιμιτασιόν λόκ ντάουν» (συγγνώμη κ. Μπαμπινιώτη) και νάτος νάτος ο Pm εις τα κλιτύς της Πάρνηθος, παρά τω Αγίω Μερκουρίω, με σπέσιαλ έξτρα πριμα γκουντ εξοπλισμόν ποδηλατών, ανταλλάσσοντας εναγκαλισμούς με αγνώστους μη μασκοφόρους συνδικυκλιστάς.

Ακούστηκαν κακεντρέχειες και πάλι του τύπου: *«Κοίτα να δεις που δεν θα μας ρίξουν οι βόλτες του Ορούτς Ρέις, αλλά οι βόλτες με ποδήλατο»*

. Αλλά έτσι είναι η ιστορία συχνά επαναλαμβάνεται. Περίπου σαν φάρσα. Παλιότερα ήταν ένα ολόκληρο σπίτι:

«Ε, όχι και να πέσει η κυβέρνηση για ένα κωλόσπιτο!»

όπως είχε πει και ο εαμογενής Βαγγέλης Γιαννόπουλος, για τη διαβόητη ροζ βίλα της οδού Αγράμπελης. Πέρασαν τα χρόνια, εξέπεσαν ολίγον αι τιμαί και η κυβέρνησις δοκιμάζεται από ένα ποδήλατο.

Μέρα που είναι, ας κλείσουμε με ευχές εις τους εορτάζοντας και προσοχή με τις αλυσίδες, τις κασέτες και τα σασμάν των ποδηλατών.